

Николай Русев

ХРОНИКИ НА ОПИТНАТА МИШКА

София, 2024

© Издателство „Изток-Запад“, 2024

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателство „Изток-Запад“.

© Николай Русев, автор, 2024

© Николай Начев, оформление на корицата, 2024

ISBN 978-619-01-1516-8

НИКОЛАЙ РУСЕВ

ХРОНИКИ НА ОПИТНАТА МИШКА

Транс битие

Колкото повече време минаваше, толкова повече губех надежда, че някоя ще ми обърне внимание. Седях на бара и смучех със сламка бъркоч след бъркоч. Шарените напитки обаче, вместо да ме отпуснат, ме блъснаха в главата и вече се чувствах пиян – по онзи тегав, неприятен начин.

Погледите на мацките шареха навсякъде и сякаш нарочно пропускаха мен. Нещо не беше наред. В рекламата обещаваха друго – в транс битието повечето несъвършенства на реалния живот да са подобрени. Но не изцяло – щяло да доскучае, а нямало нищо поужасяващо от това да скучаеш стотици години. Такива неща ми разказваше онзи хиперактивен търговец от компанията, докато агонизирах в болничната стая. Обикаляше около леглото ми и припряно обясняваше плюсовете на предлагания продукт:

– Нали разбирате, че във вашето състояние няма особен смисъл да се пазарите за отстъпка. На вас трябва да ви е все едно каква наличност ще оставите в банката, а ако намаля цената, това само ще ме злепостави пред шефовете и няма да получа бонус. Ето, напълно откровен съм!

– Настъпил сте катетъра ми! – отвърнах с празен поглед.

– Заболя ли ви?

– Малко. Сестрата каза, че връзките от нерви на този модел са само колкото пациентът да усеща маркуча като част от отделителната си система. Избрах го, защото беше най-евтин.

– Ето, виждате ли? Още едно доказателство, че постъпвате глупаво. Какво щяхте да получите, ако бяхте избрали по-скъпия?

– Обясниха ми, че по-скъпият модел включва термочувствителност, а най-скъпият – сексуална сензитивност...

– Мислите ли, че сте спестили пари, като сте се лишили от оргазми при всяка смяна на катетъра? Във вашето състояние...

– Отместете крака си, моля ви – простенах аз. – Не съм скръндза. Просто искам да ми останат някакви пари. Сега твърдите, че поддръжката на профила ми е безплатна, но ако след време въведете такси и сметката ми е празна, ще ме изключите и няма да ви мигне окото.

– Ние не постъпваме така. Транс битието на нашите клиенти е гарантирано! – почти обидено възкликна търговецът.

Ако сега ми се появеше този тип, вероятно щях да му разбия в главата масивния пепелник, който пълнех пред себе си. Единственото подобрение в това транс битие бе, че в бара се пушеше – за разлика от света, който напуснах.

Усещах, че зверски се напивам. Беше ми трудно да говоря и се налагаше да поръчвам и комуникирам с

жестове. Нямахме никаква опасност някоя мацка да ме заговори. Ако обаче се излъжеше да го направи, освен да измуча нечленоразделно, не виждах какво друго можех да кажа. Имаше нещо нередно. Дали търговецът не ме подведе, или в транс инсталацията ми имаше бъг?

– Докторите ви дават не повече от 24 часа. Имате достатъчно време да си изберете пакет. Все пак побързайте, защото не се знае колко ще се влошите и дали ще сте в състояние да взимате трезви решения – притискаше ме човекът от компанията.

– Не виждам особена разлика.

– Разликата е в екстрите, които получавате. Ето например „Премиум“ пакетът ви дава право на визуални корекции.

– Тоест?

– Ами да речем че не си харесвате физиономията и имате нужда от подобрения... По-симетричен нос, правилна захапка, повече коса, никакъв пърхут – такива неща.

– Предпочитам да си остана какъвто съм.

– Сигурен ли сте? Поне следите от акне и варицела бихме могли да заличим.

– Е нали казахте, че в новата реалност останалите ще ме възприемат в нова светлина? Винаги съм искал да бъда харесван.

– Има разлика между това просто да ви харесват и много, ама много да ви харесват. Ако не пипнем визията, поемаме известен риск. Говорим за малка допълнителна инвестиция!

– Малка? Че аз толкова изкарвам за година! – възмутих се съвсем искрено.

– За каква година говорите? Остават ви часове! Не бъдете стиснат и се дръжте разумно! – не спираше да ме обработва търговецът.

В бара влезе сексуалната ми фантазия от пубертета. Някаква мотористка. Беше от горе до долу в черна кожа, която я извайваше като статуя на богиня. Свали си каската, тръсна глава и се разпиля водопад от руси коси. Аз се задавих и закашлях толкова силно, че барманът се притесни. Наля ми още един от своите бъркочи и го изгълтах на екс. Сега осъзнах как само съм си губил времето с онази сламка. Вероятно се наслаждавах на това, че е пластмасова. В предишната реалност всички сламки бяха от картон. Транс битието като че ли най-после сработваше.

Русокосата богиня се настани на около метър от мен. Хвърли ми един поглед и явно видя нещо, което не ѝ хареса, защото се отмести заедно с щъркела си по-далеч. Реших да я последвам и направих опит да се изправа. Залитайки, размахах ръце и обърнах бутилките, от които ми замесваха гадните напитки. Човекът зад бара ми направи знак, че всичко е наред, и поклати снизходително глава.

Да, новият живот започваше да става симпатичен! Като минимум за подобна свинщина щяха да ме накарат да си заплаत्या щетите, да не говорим, че ако зависеше от мен, щях да извикам охраната и да изхвърля подобна отрепка с шутове.

Красавицата ме гледаше с отвращение. Може би трябваше да послушам онзи от компанията и да не избирам най-евтината опция...

– При вашето отношение не виждам смисъл да предлагам „Силвър“, „Голдън“ или „Транс“, но поне купете „Премиум“! – правеше последни опити търговецът, надвесен над болничното ми легло.

– Предпочитам „Бейсик“. Къде да се подпиша?

Тонът ми подсказваше, че твърдо съм решил. Онзи само въздъхна и набута пред лицето ми някакъв таблет. По-скоро съжаляваше за счупения пазарлък, отколкото за мен:

– Благодаря, че ни се доверихте и избрахте нашите услуги!

– Какво ще чувствам? Ще боли ли? – попитах.

– Откъде да знам! Нямаме обратна връзка – кисело отвърна търговецът. Събра си брошурите от шкафчето и излезе, без да се сбогува. Наистина не разбихах защо така се вкисна. Все едно на него му бяха дали 24 часа и той щеше да умира.

Сексуалната ми фантазия продължаваше да ме гледа с погнуса и предполагам, очакваше да чуе някоя тъпотия, за да ме постави на място. Аз действително имах намерение да кажа нещо оригинално, но както се очакваше, успях единствено да измуча.

– Ти от новите ли си? – гласът ѝ беше прекрасен.

– Ъъф...

– Видя ли се в огледалото, преди да ти дойде наум да говориш с мен?

– Еее... – напънах се поне да се извиня.

– Като не можете да си позволите транс битие, защо изобщо се пробвате? Тук се напълни с боклуци и всякаква паплач – говореше все едно на себе си мац-

ката. – Ако имаше как да се свържа с компанията, щях да си взема парите обратно!

– Емии...

– Какво „емии“? – избухна тя. – Толкова ли не са могли да предвидят нещата? Толкова ли е трудно да се сетиш? Боклуците – на един съвърър, вип пакетите – на друг! Простичко е – всеки да си знае гъола! Вече не остана бар, в който да не се навъртат скапанияци!

Вместо да съм агресивен заради нараненото си его, изпитах желание да си поговоря с тази побесняла кифла. Очевидно беше тук отдавна и знаеше много неща, а аз вече имах много въпроси. Проблемът бе, че бях прекалено пиан, за да ги задам.

Тя стана, взе си каската и излезе. Отвън се чу как форсира някакъв мощен мотор. Остана само лекият аромат от прекрасния ѝ парфюм. Барманът ми наля отново:

– Тази не е за теб. Трябва да потърсиш някоя от твоята черга.

– Кахфо ѝ е? – най-после успях да кажа нещо почти смислено.

– „Транс“ пакет. Най-доброто. Платила си е всички екстри. По-скоро платил си е. Преди инсталацията е бил 62-годишен плешив банкер с наднормено тегло, подагра и висок холестерол... Човече, защо ме гледаш така, все едно не знаеш за какво говоря?

– Не...

– Ясно. Видели са те, че нямаш пари, и не са ти предложили другите опции. Транс пакетът е истината. Можеш да си избереш възраст, пол, цвят на очите, големина на циците. Правят те какъвто пожелаеш!

Измисляш си аватар и те превръщат в него. А теб като те гледам, яко си се прецакал. С тази физиономия не те чака нищо добро, човече!

– Еее... – нямаше какво друго да отговоря; и да исках – не можех.

Изпих още едно и се занитих окончателно. Подпрях лакти на бара и едва си крепях с длани натежалата кратуна. Усещах, че заспивам. Барманът си правеше някакви бармански неща и очевидно нямаше нищо против да ме остави да подремна.

Аха да се унеса, и нахълта някакъв тип с дълг шлифер. Лицето му бе болезнено познато; като оживял образ от киното. Сигурно някой известен, но не знаех имената на известните, за да ви кажа точно кой. Абе от тези, дето всички ги знаят. Очите му пламтяха, а по челото му имаше едри капки пот. Първоначално предположих, че се поти заради абсурдния шлифер, но известният извади изпод дрехата си къса рязана помпа и всичко си дойде на мястото. Крачеше право към мен. Спря съвсем наблизко и зареди.

– Ей, скапаняк, що не изядеш това олово? – и гласът му беше страшно познат.

Чух изстрела и едновременно усетих жестоко опарване в корема. Стана тъмно. Имаше топла кръв в гърлото ми. После всичко изчезна.

– Нищо повече не можем да направим. Ще е късмет, ако изкара денонощие. Уврежданията са несъвместими с живота – бе първото, което чух.

Някакви силуети разговаряха над мен. Образите постепенно се проявиха. Бяха хирурзи или нещо подобно.

– Сложете му катетър и се обадете в компанията да изпратят някого.

Отново мрак. Когато съзнанието ми се върна обратно, вече бях в друга стая. Направих опит да огледам тялото си, но не можех да помръдна. Един човек с безупречен костюм се приближи:

– Виждам, че сте по-добре.

– Кой сте вие? – тихо се отлепиха пресъхналите ми устни.

– „Транс битие сървисиз“. Името ми няма значение. Тук съм да се погрижа за вас.

– Какво искате? Търговец ли сте?

– Отдел „Гаранционно обслужване“. Ще изчакам да умрете, за да преинсталирам профила ви обратно.

– Може ли да доплатя за друг пакет?

– Съжалявам. С това се занимават търговците. Договорите се подписват в реалния свят. Тук само ги изпълняваме.

Изстенах. Болката от огнестрелните рани бе влудяваща.

– Струва ми се, че допуснах грешка. Не бихте ли могли да ми направите услуга?

– Нищо не мога да направя. Вие ще ми направите услуга, ако не се мотааете прекалено дълго с умирането. Четвърта преинсталация за деня ми е това!

– Искате да кажете, че пакетът, който съм избрал, е завинаги?

– Е, чак завинаги... Говорим за 300 години. Докато трае гаранцията. След това не носим отговорност за профилите на нашите потребители. Вие изобщо прочетохте ли какво подписвате?

– За бога! Бях зле! Та аз умирах! Как очаквате в такава състояние да изчета всичките клаузи и шибания дребен шрифт?

– Съжалявам. Работата ми е да ви включа отново. Това мога да направя.

Отново се озовах на същото място. Барманът понечи да ми налее от онези буламачи, но покрих с длан чашата си досущ като герой на едновременшен плакат, пропагандиращ трезвеност и въздържание. Беше ми напрегнато и очевидно си личеше.

– Днес май не ти е ден. Какво се озърташ? Изпий едно, ще те отпусне – каза съвсем непринудено.

– Онзи с рязаната пушка често ли минава тук?

– Отбива се – усмихна се барманът.

– Всеки път ли застрелва някого?

– Той е чистач. Това му е работата.

– Чистач?

– Да, такива като него ги наемат виповете, за да обикалят и да чистят транс битието от навлеци.

– И какъв е смисълът, след като ги преинсталират и ги връщат обратно? Ето! Аз пак съм тук...

– Въпросът ти е глупав. Това е все едно да спреш да чистиш у дома, защото пак ще се изцапа.

– Сипи ми едно.

– Добро момче! – отвърна барманът и ми наля.

Този път чистачът с дългия шлифър ми изскочи в гръб. Вече бях погълнал достатъчно, за да не ми пука. Видях му отражението в една тумбеста бутилка. Опря дулото на помпата в тила ми, изпсува нещо и ме гръмна. Явно издъхнах на място, защото цялата история с болницата и следгаранционния сервиз не се повтори.

Нямам представа колко време бе минало, преди отново да се озова на бара. Чувствах се отвратително. Имах нужда да се махна, да се проветря и да подишам въздух. Барманът сякаш прочете мислите ми, защото каза:

– Нещо май не те свърта?

– Трябва да се поразходя – отвърнах.

– Защо все аз трябва да нося лошите новини? – засмя се той. – Ти наистина не си прочел какво разписваш, човече? Няма как да излезеш оттук. През тази врата могат да преминат само хора, заплатили „Премиум“ пакети.

– Не разбирам. Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че твоето транс битие е локализирано в рамките на тази виртуалност.

– В този бар?

– Има и по-зле. Тук поне има пиене и мацки. Представи си, че можеше да си затворен в някой автобус или не дай боже, в тесен асансьор! – намигна ми барманът. – Изпий едно, ще те отпусне.

Посегнах към чашата; онзи с шлифера и рязаната помпа отвори с ритник вратата и се запъти към мен.